

[Holstein.]

til Statsudgifter og søge dem dækket ved almindelige indirekte Skatter for hele Befolkningen.

Aksel Jensen: Jeg havde i Gaar Lejlighed til udførligt at gøre Rede for mit Syn paa disse Spørgsmaal, saa jeg skal nøjes med ganske enkelte Bemærkninger. Fra forskellig Side er der imidlertid henvist til Sogneraadforeningernes og Amtsradsforeningens Stilling til en Omlægning af Amtsskatterne, og i den Anledning vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Bemærkninger, som faldt paa Amtsradsforeningens Delegeretmøde i Sommer, hvor jeg havde den Ære at indlede Spørgsmaalet om en Omlægning af Amtsskatterne. Fhv. Folketingsmand Gerud Jensen udtalte, at han

„var fuldstændig uenig med de foregaaende Talere“

— de foregaaende Talere var Folketingsmand N. P. Nielsen og en Socialdemokrat fra Holbæk Amt —

„i det, der er sagt. Der blev sagt af Folketingsmand Nielsen, at Aksel Jensen stod ene. Folketingsmand Aksel Jensen kan være forvisset om, at han ikke staar ene. De Tanker, han fremsatte her, finder Tilslutning ud over det ganske Land, jeg vil gerne sige paa Sogneraadforeningernes Vegne, som jeg har den Ære at repræsentere, at Sogneraadene absolut i Realiteten er enige med Aksel Jensen i dette, at der tiltrænges en Omordning af Amtsskatterne.“

Det var, hvad Formanden for Sogneraadforeningerne udtalte. Og jeg maa lige citere to Linier af en Udtalelse af Formanden for Amtsradsforeningen, H. C. Petersen. Han siger:

„Jeg er fuldstændig enig i, at man maa se at finde en Løsning af Spørgsmaalet.“

Og senere:

„Jeg vil understrege, at Spørgsmaalet er netop saa brændende, at det ikke tages af Dagsordenen, før der er sket en Forandring i dette Spørgsmaal.“

Saa har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Jens Jensen. Han kunde ikke forstaa, at jeg var saa indigneret i Gaar, for det var slet ikke noget nyt, det ærede Medlem var kommet frem med. Det skal jeg saamænd fuldstændig give det ærede Medlem Ret i. Det var absolut ikke noget nyt, det var disse gamle, forældede, forslidte Traverser, vi har hørt Gang paa Gang, disse radikale skatte-

teoretiske Traverser, man kører Landet rundt med og desværre faar adskillige ude omkring til at tro paa. Der var absolut ikke noget nyt i det, men blot den stadige fejlagtige Opfattelse af hele Spørgsmaalet.

Det ærede Medlem og det radikale Parti er jo saa bange for, at der skal ske en Lettelse i Beskatningen af fast Ejendom. De er bange for, at det skal gavne de nuværende Ejere. Jeg synes jo egentlig nok, at naar man i det hele taget drøfter Spørgsmaalet om at komme Erhvervslivet til Hjælp under de vanskelige Forhold, er her netop et Omraade, hvor man kan yde Erhvervslivet en haardt tiltrængt Hjælp. Men det, som man vil fra radikal Side, er stadig kun at forhøje Skatterne. Er der Tale om en lille Nedsættelse, skal man nok holde sig tilbage fra den Side.

Man kan heller ikke sætte sig ind i dette, at naar vi har haft en Forhøjelse af Beskatningen paa fast Ejendom fra 20 Mill. Kr. til 68 Mill. Kr., som det endnu er, er det netop en Forhøjelse, der er sket under gode Vilkaar for det danske Landbrug, og at naar Tiderne bliver vanskeligere, er det ikke alene en Ret for Lovgivningsmagten, men en Pligt for den at yde en Haandsrækning gennem Lettelse af de offentlige Byrder. Men dér skal man nok søge for fra radikal Side at holde sig tilbage; naar det Spørgsmaal er fremme om at komme Erhvervslivet til Hjælp gennem Lettelse af de offentlige Byrder.

Jeg stillede til det ærede Medlem et Spørgsmaal om; med hvilken Ret man vilde opretholde den nuværende Beskatning paa fast Ejendom; men det ærede Medlem vendte Spørgsmaalet om, og jeg forstaa ogsaa saa godt, at det ikke er behageligt for ham at besvare mit Spørgsmaal. Jeg har gentagende hævdet, at man fra Oppositionens Side aldeles ikke i nogen som helst Grad har været i Stand til at føre et Forsvar for den nuværende Beskatning. Og for at komme udenom det vender det ærede Medlem Spørgsmaalet om og spørger mig: Med hvilken Ret beskatter man de arbejdsskabte Værdier?

Jeg vil dertil sige, at naar der til det offentlige stilles saadanne Krav, som der stilles i vor Tid, maa man se at finde Skatte-kilder for at faa de fornødne Beløb. Det er med den Ret — hvis der overhovedet er nogen Ret — at man, naar der stilles disse Krav til det offentlige, maa se at faa dækket de store Udgifter paa den retfærdigst mulige Maade. Men der er ingen som helst Retfærdighed i at lægge Hovedparten af Byrden over paa de faste Ejendomme.